രാമചരിതപഠനങ്ങളുടെ ചരിത്രാത്മകതയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം

സിംപ്ൾ എ.ഇസെഡ്
ഗവേഷക, ശ്രീ കേരളവർമ്മ കോളേജ്

രാമചരിതപഠനങ്ങളുടെ ചരിത്രാത്മക വായനയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ നടത്തുന്നത്. കാവ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി രാമചരിതത്തെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ രാമചരിതപഠനങ്ങളുടെ സവിശേഷതയായി ഇതിൽ ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നു. ആധുനികത മുന്നോട്ടുവെച്ച സാഹിത്യ ധാരണകളാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങളെ പ്രധാനമായും സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാമചരിതത്തെ സംബന്ധിച്ച കർത്തൃത്വാന്വേഷണത്തിനു പിന്നിലും ഭാഷാപരവും ലാവണ്യപരവുമായ അന്വേഷണങ്ങൾക്കു പിന്നിലും വർത്തിക്കുന്നത് ആധുനികതയുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണ്. ഇത്തരത്തിൽ ഓരോകൃതിയും കാലാനുസൃതമായി ഓരോ ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിലും പുനർവായിക്കപ്പെടുകയാണെന്ന് രാമചരിതത്തെ മുൻനിർത്തി ഈ പഠനത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ പുനർവായനയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സാഹചര്യങ്ങളും പഠിതാവിന്റെ ധാരണയിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന വർഗ-വംശ- ലിംഗ ധാരണകളുമൊക്കെയാണെന്ന് കാണാം. ഏതൊരു പാഠവും പഠനവും ചരിത്രാത്മകമാണെന്ന വസ്തുത ഉൾക്കൊണ്ടാകണം സാഹിത്യകൃതിയെ സമീപിക്കേണ്ടത് എന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: ചരിത്രാത്മകത–സംഗ്രഹം

കാലാകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാമൂഹികമായ മാറ്റം സാഹിത്യത്തിലും സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരു നിശ്ചിത കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യ സങ്കല്പങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അക്കാലത്ത് രചിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളിലും വായനകളിലും ദർശിക്കാനാകും.

കൃതിയുടെ ചരിത്രാത്മകത എന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇതാണ്.

രാമചരിതത്തെ സംബന്ധിച്ച വായനകൾ ഏറെയും നടക്കുന്നത് ആധുനികതയുടെ കാലത്താണ്. അതു കൊണ്ട് തന്നെ ആധുനികത മുന്നോട്ടുവെച്ച സങ്കല്പങ്ങൾ രാമചരിത വായനകളെ നിർണയിച്ചിട്ടുണ്ട്.ഈ ധാരണക്കകത്തു നിന്നു കൊണ്ടാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നത്.

പ്രബന്ധത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്ത് രാമചരിതപഠനങ്ങളുടെ കേവല ക്രോഡീകരണമാണ് നടത്തിയിരിക്കുന്നത്.രണ്ടാം ഭാഗത്ത് ഏതൊക്കെ രീതിയിലുള്ള അന്വേഷണമാണ് 'രാമചരിത'ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടന്നിരിക്കുന്നത് എന്ന് പൊതുവിൽ വിലയിരുത്തുന്നു. കാലാനുസൃതമായി വായനയിൽ വന്ന ഭാവുകത്വമാറ്റത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം.വായന എങ്ങനെ ചരിത്രപരമായി മാറുന്നു എന്ന് ഇവിടെ അന്വേഷിക്കുന്നു.

രാമചരിതപഠനങ്ങൾ

ജർമ്മൻ മിഷനറിയായിരുന്ന ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടാണ് രാമചരിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ആദ്യമായി പണ്ഡിത ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ 'പാഠമാല'യിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാകരണ, നിഘണ്ടുവിലും രാമചരിതത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം മലയാള ഭാഷയിലെ ആദ്യ കാവ്യം എന്ന നിലയിൽ രാമചരിതത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവ കൂടാതെയും രാമചരിതത്തെ അധികരിച്ച് പഠനങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഡോ.കെ.എം.ജോർജിന്റെ 'രാമചരിതവും പ്രാചീന മലയാള പഠനവും' (Ramacharitham and the study of early Malayalam), പി.വി. കൃഷ്ണൻ നായരുടെ 'രാമചരിതം ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം', എൻ.ആർ. ഗോപിനാഥപിള്ളയുടെ 'രാമചരിതവും പ്രാചീന മലയാളവും', എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായരുടെ 'രാമചരിതം സംശോധിത സംസ്കരണവും ചരിത്രപരമായ അവതാരികയും പദകോശവും' (അപ്രകാശിത ഗവേഷണ പ്രബന്ധം), നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ 'രാമചരിതപഠനത്തിന് ഒരാമുഖം', എൻ. ലീലാ ബായിയുടെ 'രാമചരിതപ്രഭാവം' തുടങ്ങിയവയാണ് രാമചരിതത്തെ അധികരിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള പ്രധാന പഠനങ്ങൾ. കെ.എൻ.എഴുത്തച്ഛൻ (രാമചരിതത്തിലെ കവിത), പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ (രാമചരിതം), എം.എസ്. ചന്ദ്രശേഖരവാരിയർ (കൊടുന്തമിഴും ഇരാമചരിതവും), ഡോ.കെ.

February, 2020 മലയാളപ്പച്ച
Volume 01: No. 10 *malayala pachcha*

എം.അനിൽ (രാമചരിതത്തിലെ സ്ഥല നിർമ്മിതി) തുടങ്ങിയവരുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട പഠനങ്ങളും രാമചരിതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്.

രാമചരിതപഠനങ്ങളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന വസ്തുത പഠനങ്ങൾ മിക്കവയും നടന്നിരിക്കുന്നത് കൃതിയുടെ കാലം, ദേശം, കർത്താവ്, ഭാഷ, ഭക്തി ,ഇതിവൃത്തം, പ്രസ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഘടകങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള പഠനങ്ങൾ ചരിത്രാത്മകമാകുന്നതെങ്ങനെ എന്നന്വേഷിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്.

രാമചരിത കർത്താവും കൃതി രചിച്ച കാലവും

രാമചരിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് നടന്ന പഠനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും കൃതിയുടെ കർത്താവിനെയും കാലത്തെയും അന്വേഷിക്കുന്നവയാണ്. അജ്ഞാതമായ ഈ വസ്തുതകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള തിരച്ചിൽ ഇരുട്ടിൽ തപ്പുന്നതിനു തുല്യമായി വർത്തിക്കുന്നു. പഠിതാക്കളുടെ ഊഹാപോഹങ്ങളും സങ്കൽപ്പങ്ങളും ചേർത്തുവെച്ച് കൃതിയുടെ കർത്താവിനെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങളിൽ ചെയ്തു കാണുന്നത്. വർത്തമാനകാലത്തു നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പഠനങ്ങളുടെ അയുക്തികത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്ന തോന്നൽ വായനക്കാരിൽ ഉളവാകുന്നു.

രാമചരിത കർത്താവിനെ കുറിച്ചുള്ള അറിവ് കൃതിയിൽനിന്നു തന്നെ നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നുണ്ട്. പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ അവസാനത്തെപ്പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

"ആതിതേവനിലമിഴ്ന്ത മനകാമ്പുടയ ചീ-
രാമനമ്പിനൊടിയമ്പിന തമിഴ്ക്കവിവെൽവോർ"

ഈ വരികളിൽ നിന്ന് ചീരാമൻ എന്ന കവിയാണ് രാമചരിത കർത്താവെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. പേരൊഴികെ മറ്റൊന്നും തന്നെക്കുറിച്ച് കവി വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അതിനാൽ തന്നെ രാമചരിത പഠിതാക്കൾ കവിയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുന്നു. ആദ്യമായി രാമചരിത കർത്താവിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയാണ്. "അദ്ദേഹം 'കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ രാമചരിതം' എന്ന് കേരളകൗമുദിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ട് ഒരു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവാണ് ആ കൃതിയുടെ കർത്താവെന്ന് ദ്യോതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു." (കൃഷ്ണൻ നായർ, പി.വി., 1979: 9).

'മലയാളഭാഷാചരിത്ര' കർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാവെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ് രാമചരിതം എന്ന കൃതി. "അഞ്ചാം ശതവർഷത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം

ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാരാജാവുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള രാമചരിതം മലയാളത്തിന്റെ പൂർവ്വാകൃതിക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു"(1851:82) എന്ന് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കേരളസാഹിത്യ ചരിത്രം എഴുതിയ ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വേണാട്ടു ഭരിച്ചിരുന്ന ശ്രീവീരരാമവർമ്മയാണ് രാമചരിത കർത്താവ്(2015:257) . എന്നാൽ കേരളഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രകാരനായ ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർക്ക് ഉള്ളൂരിന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിപ്പില്ല. 'ശ്രീരാമൻ' എന്നത് ശിവരാമന്റെ തൽഭവം ആകാമെന്നാണ് ആർ.നാരായണപ്പണിക്കരുടെ വാദം. വാദത്തിനു വേണ്ടി തപതീ സംവരണത്തിന്റെ കർത്താവായ ശിവരാമനെ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.(1928: 165-166).

പ്രൊഫ.പി.വി. കൃഷ്ണൻ നായർ ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു കൊണ്ട് 'വേണാട്ടു രാജാവായിരുന്ന ഒരു ശ്രീരാമവർമ്മയാണ് രാമചരിത കർത്താവെന്ന് മറ്റു വിപരീത ലക്ഷ്യങ്ങൾ കിട്ടുന്നതു വരെ ഊഹിക്കുന്നതിൽ ഗണ്യമായ അസാംഗത്യമില്ല എന്നു പറഞ്ഞു വെക്കുന്നു.(1979:11).

ഇത്തരത്തിൽ രാമചരിത കർത്താവിനെ കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം രാമചരിത പഠനത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാനാകാത്ത ഭാഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. കൃതിയുടെ കർത്താവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്റെ മറുപുറമാണ് കൃതി രചിക്കപ്പെട്ട കാലത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നത്. ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ 1195 മുതൽ 1208 വരെ തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ച ശ്രീവീര രാമവർമ്മാവാണ് രാമചരിതം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതായത് രാമചരിതത്തിന്റെ കാലം ഇതിനിടയ്ക്കാണെന്ന് ഉള്ളൂർ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കൊല്ലവർഷം നാലാം ശതകത്തിലുണ്ടായതാണ് രാമചരിതം'.ഡോ.കെ.എം.ജോർജ്, ഇളംകുളം, പി.വി.കൃഷണൻ നായർ എന്നിവരുടെയൊക്കെ അഭിപ്രായത്തിൽ രാമചരിതത്തിന്റെ കാലം പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിനോ പതിമൂന്നാം ശതകത്തിനോ അടുത്താണ്.

ഇത്തരത്തിൽ രാമചരിതത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവരെല്ലാം കൃതിയുടെ കർത്താവിനെയും കാലത്തെയും അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുന്നത് കാണാനാകും .ഇത്തരം അന്വേഷണം യാദൃച്ഛികമായിരുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകാരനു നല്കുന്ന അമിത പ്രാധാന്യം ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. പ്രാചീന സമൂഹങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരനെ മധ്യവർത്തിയായിട്ടായിരുന്നു കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. അധികാരികളും സമൂഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയായോ ദൈവികമായ വെളിപാടുകളുടെ

മധ്യസ്ഥനായോ ഗ്രന്ഥകാരനെ കണക്കാക്കി പോന്നു. ചിലർ സമൂഹത്തിൽ വാമൊഴിയായി നിലനിന്നിരുന്ന കഥകളും മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളും ക്രോഡീകരിക്കുന്നവരായിരുന്നു.ഇക്കാലത്ത് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്ക് അമിത പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.എന്നാൽ മധ്യകാലഘട്ടത്തോടെ ഗ്രന്ഥകാരനെ കൃതിയുടെ കേന്ദ്രവും ആവശ്യഘടകവുമായി പരിഗണിക്കാൻ തുടങ്ങി. അഭ്യാസ ജ്ഞാനവാദവും, ഫ്രഞ്ച് ദേശീയ വാദവും നവോത്ഥാനവുമെല്ലാം അതിന് പ്രേരകമായി വർത്തിച്ചു. ഗ്രന്ഥകാരനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാഹിത്യ വിമർശനങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ധാരാളമായി ഉണ്ടായി.

രാമചരിത പഠനങ്ങളെല്ലാം നിലകൊള്ളുന്നത് ആധുനികതയുടെ യുക്തിക്കകത്താണ്. കൃതി രചിക്കപ്പെട്ട കാലം അതിനു പുറത്തും .കൃതിയിൽ അജ്ഞാതമായി കിടക്കുന്ന കർത്താവിനെ തേടി പോകാൻ രാമചരിതപഠിതാക്കൾ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പിന്നിൽ മാറി വന്ന ചരിത്ര-സാമൂഹിക-സാഹിത്യ പരിതസ്ഥിതികളാണെന്നു കാണാം. കൃതി രചിക്കപ്പെട്ട കാലവും രചിച്ച വ്യക്തിയും ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സാഹിത്യം വ്യക്തി കേന്ദ്രിതമാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി സാഹിത്യ രചയിതാവിന് പ്രാമാണ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യകാല കാവ്യങ്ങളുടെ രചയിതാവിനെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ആരംഭിച്ചത് ആധുനികതയുടെ സ്വാധീനഫലമായാണ്. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിന്റെയും സ്വാധീനം അതതു കാലഘട്ടത്തിലെ വായനയെ നിർണയിക്കുന്നതിനു തെളിവാണ് ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായ പ്രാചീന കാവ്യപഠനങ്ങൾ ഒരോന്നും.രാമചരിതത്തിന്റെയും കൃഷ്ണഗാഥയുടെയും അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെയുമെല്ലാം രചയിതാവിനെ തേടി മലയാള സാഹിത്യം സഞ്ചരിച്ചത് അക്കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മൾ നിലനിന്നിരുന്നത് ആധുനിക യുക്തിക്കകത്തായിരുന്നു എന്ന കാരണത്താലാണ്.

ഭാഷാപഠനവും സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തലും

രാമചരിതപഠനങ്ങൾ ഭൂരിഭാഗവും രാമചരിതഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടന്നിട്ടുള്ളവയാണ്.തമിഴെന്നോ മലയാളമെന്നോ തീർച്ചപ്പെടുത്താനാകാത്ത ഭാഷാപരമായ അതിന്റെ സവിശേഷത രാമചരിതഭാഷയെ കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായി.രാമചരിതപ്രാധാന്യം ആദ്യം പണ്ഡിത ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഗുണ്ടർട്ട് മുതൽ ഭാഷാപരമായ പഠനം ആരംഭിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയുടെ അനുപ്രവേശനത്തിനു മുമ്പ് നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും മലയാളത്തിന്റെ പ്രാക്തന തമമായ രൂപത്തെ രാമചരിതം

പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിരീക്ഷണം.(1962: 13).

രാമചരിതം അതുണ്ടായ കാലത്തു മലയാളം പാട്ടിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യ ഭാഷയിൽ രചിച്ചതാണെന്നാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം. (2015:187). ടി.എം.ചുമ്മാറിന്റെ പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ രാമചരിതം തമിഴ് കൃതിയല്ലെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പുരുഷ പ്രത്യയം ചേർക്കാത്ത പൂർണ്ണ ക്രിയാപദങ്ങളും തമിഴ് ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്ത ഒട്ടനേകം പദങ്ങളും രാമചരിതത്തിൽ കാണുന്നതിനാലാണ് ഇത് തമിഴ് ഭാഷാ കൃതിയല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്.' മലയാളം തമിഴിൽ നിന്നു ഭിന്നിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്തുണ്ടായ ഒരു പ്രാചീന മലയാള കൃതി'യായി രാമചരിതത്തെ ടി.എം.ചുമ്മാർ കണക്കാക്കുന്നു.(1941:9).

[അരുക്ക മണ്ടലം, അങ്കിനേർ തുടക്കനെച്ചവന്നു, മുടിന്തടിലിൽ വീഴ്ന്തു എന്നിവയിൽ ചെന്തമിൾ ഭാഷാ നിയമത്തിനു വിരുദ്ധമായി പുരുഷ പ്രത്യയം കൂടാതെ പൂർണ്ണ ക്രിയാപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഉണ്ടായിതൊട്ടൊരു പിണക്കമവർ തമ്മിൽ', 'മന്നവർ പിരാനൊടുവഴക്കിനു മുതിർന്നത്, പോർവില്ല മായരിയ പോർക്കളരി പുക്കാൻ, കോയിൽ കൊൾകയിനിയെന്നുമോ' എന്നിങ്ങനെ തമിൾ ഭാഷയിലില്ലാത്ത ഒട്ടനേകം പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ പല രീതികളും അവ്യവസ്ഥിതമായി രാമചരിതത്തിൽ കാണുന്നതു കൊണ്ട് ഇത് ഒരു തമിൾ കൃതിയല്ലെന്നും മലയാളം തമിഴിൽ നിന്നു ഭിന്നിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലത്തുണ്ടായ ഒരു പ്രാചീന മലയാള കൃതിയാണെന്നും തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.(1941:9)]

രാമചരിതത്തെ മിശ്രഭാഷാ കൃതിയായി ചില പണ്ഡിതർ അംഗീകരിക്കുന്നു. ആറ്റൂരും ഗോദവർമ്മയുമെല്ലാം രാമചരിതത്തെ മിശ്ര ഭാഷാ കൃതിയായിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത്.

ഉള്ളൂരിനെ പോലെ രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ അക്കാലത്തെ മലയാളമാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ഉണ്ട്. രാമചരിതപഠനത്തിന് ഒരാമുഖം എഴുതിയ നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ്."രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ ചെന്തമിഴാണെന്നും, തെക്കൻ പ്രദേശികമാണെന്നും കൃത്രിമ മിശ്രമാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടവർ കാര്യം സമഗ്രമായി പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പാണ്ഡ്യഭാഷാ സാരൂപ്യം പലരെയും വഴി തെറ്റിച്ചു. രാമചരിതകാരൻ തന്നെ തന്റെ കാവ്യം' തമിഴ് കവി'യാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കേ അന്യഥാ ശങ്കിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.മലയാള ഭാഷയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ തമിഴ്, കേരള ഭാഷ, ഭാഷ എന്നീ വാക്കുകളാണ് ലീലാതിലകകാരൻ ഉപയോഗിച്ചത്. മലയാളം എന്ന വാക്കിന് അന്ന് പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വസ്തുത കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ അന്നത്തെ മലയാളമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് ?"(2012:24).

ഇത്തരത്തിൽ രാമചരിതത്തെ തമിഴ് കൃതിയായും മലയാള കൃതിയായും മിശ്ര ഭാഷാ കൃതിയായുമെല്ലാം കണ്ട് ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിരവധി പഠനങ്ങൾ നടന്നു.രാമചരിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാഷാപഠനങ്ങൾ സാംസ്കാരികമായ അടിച്ചമർത്തലുകളുടെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ഇരുള ടഞ്ഞ ഏടുകളെ കൂടി പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഭാഷയെ കുറിച്ചുള്ള എസ്. രാജശേഖരന്റെ നിരീക്ഷണം ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ്."സംസ്കൃതത്തിന്റെ അധികാരമേഖലയ്ക്കു വിധേയമായി വ്യാപരിക്കുന്നതിന് തയ്യാറാകുമ്പോൾ തന്നെ യഥാസ്ഥിതിക തമിഴ് വ്യാകരണത്തോട് ഒട്ടൊക്കെ കുറുപുലർത്താനും രാമചരിതഭാഷ ശ്രമിക്കുന്നു" (2005:77-78). യാഥാസ്ഥിതിക തമിഴ് വ്യാകരണത്തോടുള്ള ഈ കുറുപുലർത്തൽ ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും മേൽ ആര്യന്മാർ നേടിയെടുത്ത അധികാരത്തിനെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധമായി രാജശേഖരൻ കരുതുന്നു.എന്നാൽ രാമചരിതകാവ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് മറ്റൊരു എതിർ വായനയും സാധ്യമാണ്. ആര്യസംസ്കാരത്തേയും വിശ്വാസങ്ങളേയും സമൂഹത്തിലെ സാധാരണക്കാരിലേക്ക് എത്തിക്കുക എന്ന സവർണ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ദൗത്യമായിരുന്നു'രാമചരിതം' നിർവ്വഹിച്ചത്. അധികാരം കൈയ്യാളുന്നവന്റെ സംസ്കാരം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവൻ അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വഴി അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു മേലുള്ള സാംസ്കാരികാധിപത്യം സവർണ സമൂഹത്തിന് ഉറപ്പിക്കാനാകുന്നു. സാധാരണക്കാരുടെ മേൽ ആശയപരമായ മേൽക്കൈ നേടിയെടുക്കുക എന്ന ദൗത്യം രാമചരിതത്തിനു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. ഉള്ളൂരും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുമടക്കം നിരവധി പേർ രാമചരിതം ചമച്ചത് ഒരു രാജാവാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ക്ഷത്രിയനാൽ രചിക്കപ്പെട്ട രാമചരിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സവർണ്ണാധിപത്യ സ്ഥാപനമല്ലാതെ മറ്റൊന്നാകാൻ വഴിയില്ല.

സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ ചില പാഠങ്ങളെ പീഠവൽക്കരിക്കുകയും ചിലതിനെ തമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി കാണാനാകും.ഇത്തരം പീഠവൽക്കരണത്തിനു പിന്നിൽ സവർണ പുരുഷാധിപത്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത നിഷേധിക്കാനാവില്ല.'രാമചരിതം ' പോലൊരു കാവ്യത്തെ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ പ്രഥമഗണനീയമായി സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ അതിനു പിന്നിലും ചില പക്ഷപാതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.നിരവധി നാടൻ പാട്ടുകളും അനുഷ്ഠാന ഗാനങ്ങളുമെല്ലാം നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്ന്

സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കമായി സവർണാശയങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന രാമചരിതത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനുള്ള കാരണം ആധുനിക കാലത്തു നിലനിന്ന സവർണ പക്ഷപാതിത്വമാണെന്നു പറയാനാകും.

രാമചരിതഭാഷാ പഠനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം രാമചരിതഭാഷയ്ക്ക് മലയാളത്തിനോടുള്ള സാമ്യമാണ്.മലയാള ഭാഷയിലെ പൂർവ്വ കൃതിയായി രാമചരിതത്തെ സ്ഥാനപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് രാമചരിതഭാഷാ പഠനങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ദർശിക്കാനാകുന്നത്.ആ ശ്രമങ്ങൾ വിജയിച്ചതിനു തെളിവാണ് രാമചരിത സംബന്ധിയായി മലയാള ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽ ഇന്നും തുടരുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ.

പാട്ടു പ്രസ്ഥാനവും രാമചരിതവും

പ്രസ്ഥാന കാവ്യമെന്ന നിലയിൽ രാമചരിതത്തെ വിലയിരുത്തുന്ന പഠനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ രാമചരിതത്തിന്റെ ഭാഷാസവിശേഷതകളെ പരിഗണിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ കൃതിയായി രാമചരിതത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾക്കുള്ള പ്രധാന കാരണം അതൊരു പ്രസ്ഥാന കാവ്യം ആണെന്നതാണ്. പാട്ടു പ്രസ്ഥാനം പൊതുവെ സ്വീകരിച്ച ഭാഷാ നയങ്ങൾ രാമചരിതവും പാലിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്. “രാമചരിതം ഒരു തമിഴ് കൃതിയോ മിശ്ര ഭാഷാ കൃതിയോ അല്ല; അതുണ്ടായ കാലത്ത് മലയാളം പാട്ടിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യ ഭാഷയിൽ രചിതമാണ് ” (2015:187) എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് പാട്ടുപ്രസ്ഥാന കാവ്യമായി രാമചരിതത്തെ ഉള്ളൂർ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം എഴുതിയ ഡോ.എം.ലീലാവതി രാമചരിതത്തെ കുറിച്ച് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നത് “പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തമിഴു പാരമ്പര്യത്തിന് മലയാളത്തിൽ അഴിഞ്ഞൊഴുകിപ്പോകാത്ത ഒരു സ്മാരകം നിർമ്മിച്ചു വെച്ചു” (2011:21) എന്നാണ്. പാട്ടു സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമായിട്ടാണ് രാമചരിതത്തെ കെ.എം.ജോർജ്ജ് നിരീക്ഷിക്കുന്നത്.രാമചരിതത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ പാട്ട് ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് “ദ്രമിഡ സംഘാതക്ഷരനിബദ്ധം...എന്ന സൂത്രത്തിലെ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ആദരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു.’’ (2008:154) എന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

പ്രൊഫ.പി.വി. കൃഷ്ണൻ നായർ ‘രാമചരിതം ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പാട്ടു പ്രസ്ഥാന ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ കാവ്യം എന്ന നിലയിലാണ് രാമചരിതത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത്.രാമചരിതത്തെ

കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം എത്തി ചേരുന്ന നിഗമനം ഇതാണ്. "ഇത്രയും കൊണ്ട് വ്യക്തമാകുന്നത്, രാമചരിതം തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ നാടോടിബ്ഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു നാടോടിപ്പാട്ടല്ല; പ്രത്യുത കമ്പരാമായണം, ചിന്താമണി മുതലായ തമിഴ് മഹാകാവ്യങ്ങളെ പോലെ അലങ്കാര ശബളമായ രീതിയിൽ വിരുത്തങ്ങളിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാട്ടുകൃതിയാണെന്നത്രേ".(1973 :78)

'രാമചരിതപഠനത്തിന് ഒരാമുഖം' എഴുതിയ നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കൃതിയുടെ ഭാഷ, കാലം ,കവി, ഇതിവൃത്തം എന്നിവയെ എല്ലാം വിശകലനം ചെയ്തു കൊണ്ട് രാമചരിതത്തെ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനകാവ്യമായി വിലയിരുത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ' ദ്രാവിഡ ഭാഷകളുടെ പൊതു സ്വത്തായ പാട്ടു സാഹിത്യത്തിന്റെ മലയാള പ്രതിനിധിയാണ് രാമചരിതം' (2012:13)

ലീലാതിലകം കണ്ടെടുത്തതോടുകൂടിയാണ് മണിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനത്തിനു സമാന്തരമായി ഭാഷയിൽ'പാട്ട് ' എന്ന മറ്റൊരു പ്രസ്ഥാനമുണ്ടെന്ന അറിവ് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്.രാമചരിതം കണ്ടെടുത്ത ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടിന് അതൊരു പ്രസ്ഥാന കാവ്യമാണെന്ന അറിവ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

'ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമെതുക മോന വൃത്ത വിശേഷയുക്തം പാട്ട് ' എന്നതാണ് ലീലാതിലകത്തിൽ പാട്ടിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നിർവ്വചനം. ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷരം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് തമിഴക്ഷരമാലയാണ്. സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനു വേണ്ടി ഗ്രന്ഥാക്ഷര ലിപികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു വരെ മലയാളത്തിന് ദ്ര മിഡ സംഘാതാക്ഷരമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. പാട്ടും ഭാഷാ സംസ്കൃത യോഗമാണെങ്കിലും അതു എഴുതാൻ ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷരത്തിലാണെന്നേ നിർവ്വചനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. എങ്കിൽ മാത്രമേ സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങൾക്ക് അവ വായിച്ചാസ്വദിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

നിർവ്വചനത്തിൽ പിന്നീട് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പാട്ടിന്റെ പ്രാസത്തെ കുറിച്ചാണ്.എതുകയും മോനയുമാണ് പാട്ടിനു വേണ്ട പ്രാസങ്ങൾ. നാലു വരിചേർന്ന ഒരു പാട്ടിലെ ഓരോ വരിയിലേയും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം ഒരുപോലെ വരുന്നതാണ് എതുക.ഇത് ദ്വിതീയാക്ഷര പ്രാസം തന്നെയാണ്. ഓരോ വരിയുടെയും ആദ്യ ഭാഗവും മധ്യഭാഗവും അക്ഷര സമാനതയോടെ വരുന്നതാണ് മോന. ഇത് ആദ്യാക്ഷര പ്രാസമാണ്. പ്രാസം പാട്ടിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാനാകാത്തതാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഇവിടെ.

പാട്ടിന്റെ നിർവചനത്തിൽ പിന്നീട്ടു പറയുന്നത് അതിന്റെ വൃത്ത വിശേഷത്തെ കുറിച്ചാണ്. വസന്തതിലകാദി സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ വിലക്ഷണ ഛന്ദസ്സോടു കൂടിയ വൃത്തമായിരിക്കും പാട്ടിലേത് എന്നു മാത്രമേ ലീലാതിലകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിലേയും തമിഴിലേയും വൃത്ത നിയമങ്ങളിൽ നിന്നും വൃത്ത നിർണയ രീതികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് പാട്ടിലെ വൃത്തങ്ങൾ. അതു കൊണ്ടാകാം വിലക്ഷണ ഛന്ദസ്സാണ് പാട്ടിലുള്ളതെന്ന് ലീലാതിലകക്കാരൻ പറഞ്ഞത്.

പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികളെ മലയാള ത്തിൽ ലഭ്യമായിട്ടുള്ളൂ. അത് രാമചരിതവും തിരുനിഴൽ മാലയുമാണ്. അതിനു ശേഷവും മലയാളത്തിൽ പാട്ടുകളുണ്ടായി. കൃഷ്ണഗാഥ, കിളിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയവ.എന്നാൽ തുടർന്നു വന്ന സവിശേഷത വൃത്തവി ശേഷം മാത്രമാണ്. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളൊന്നുമാത്രമാണ് പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തി ന്റെ വ്യാവർത്തക ധർമ്മമെന്ന് ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. പാട്ടിനെയും മണിപ്രവാളത്തെയും വേർതിരിച്ചു നിർത്തിയത് പ്രധാനമായും ഭാഷാ വൃത്തങ്ങളാണ്.

പാട്ടു പ്രസ്ഥാന കാവ്യങ്ങളിലെ വിഷയം മിക്കപ്പോഴും ഹൈന്ദവ പുരാണ - ആരാധനാ സംബന്ധികളായിരിക്കും. ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിനു മേലുള്ള ആര്യസ്വാധീനവ്യാപനമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. പ്രസ്ഥാന ങ്ങൾ എല്ലാം ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻ നിർത്തി രൂപം കൊണ്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളായാലും ഭാഷാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളായാലും നിശ്ചിത ചരിത്രസന്ധിയുടെ ആവശ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി രൂപം കൊണ്ടവയായിരിക്കും. പാട്ടു പ്രസ്ഥാനവും അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല.

കേരളത്തിലുണ്ടായ ആര്യാധിനിവേശവും ദ്രാവിഡ ചെറുത്തു നില്പു മെല്ലാമാണ് പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനു കാരണമെന്ന് എസ്. രാജശേഖരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ കേരളത്തിലേക്ക് കടന്നു വന്ന ആര്യന്മാർ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-സാമ്പ ത്തിക മേഖലകളിലെല്ലാം ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചു.കേരളീയ ജനതയുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും ആരാധനയിലും ആചാരങ്ങളിലുമെല്ലാം സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ ആര്യന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞു. ദ്രാവിഡമായ സവിശേഷതകൾ കാത്തു സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും കടന്നുവന്ന ആര്യാധിനിവേശത്തെ ചെറുക്കാനുള്ള ശ്രമം പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ

ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പാട്ടിന്റെ നിർവചനത്തിലൂടെയും ഗ്രാമ്യഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ലീലാതിലക പരാമർശങ്ങളിലൂടെയും നമുക്കത് അറിയാൻ കഴിയുന്നു." എന്നാൽ ബോധതലത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ബാഹ്യമായി ആ ശ്രമം തുടരുമ്പോഴും ആന്തരമായി സമന്വയ പാതയിലൂടെ ആ ജനത ഏറെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നാണ് രാമചരിതം വ്യക്തമാക്കുന്നത്" (രാജശേഖരൻ, എസ്.,2005:75). ദ്രാവിഡ സ്വത്വത്തിനു വേണ്ടി വാദിക്കുന്ന പാട്ടുകൃതികളിലെ വിഷയം ഹൈന്ദവ പുരാണ സംബന്ധികളായത് ആര്യ സ്വാധീനഫലമായാണെന്ന ധാരണ ഇതുണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല; സവർണാശയങ്ങളെ സാധാരണ ജനങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമായും പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തെ കണ്ടിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്..

മലയാള കവിതയുടെ വളർച്ചയിൽ എല്ലാ കാലത്തും ഭാവുകത്വപരമായ പരിണാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ആദ്യ പടികളാണ് പാട്ടുപ്രസ്ഥാനവും മണിപ്രവാളവും.സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും ഭാഷാപരവുമായ കാരണങ്ങൾ കവിതയുടെ ഭാവുകത്വമാറ്റത്തിനു പിന്നിലുണ്ടാകാം. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു കാരണം ഒരു പക്ഷേ മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ ആര്യാധിനിവേശവും ദ്രാവിഡ ചെറുത്തു നില്പുമൊക്കെയാകാം. അതല്ലെങ്കിൽ സവർണ്ണാശയ പ്രചാരണമോ അതിലൂടെയുള്ള സാംസ്കാരികാധിപത്യശ്രമമോ ആകാം. പാട്ടിനെയും മണിപ്രവാളത്തെയും തുടർന്ന് ഭക്തി പ്രസ്ഥാനവും വെണ്മണി പ്രസ്ഥാനവും റിയലിസവുമെല്ലാം ഭാഷയിൽ കടന്നു വന്നു.മലയാള കവിതയുടെ ഭാവുകത്വ പരിണാമത്തിന്റെ ആദ്യ ഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കവിതയാണ് രാമചരിതം എന്ന് രാമചരിതപഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു .

രാമചരിതവും ലാവണ്യസങ്കല്പവും

രാമചരിതകാവ്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യതലം അന്വേഷിച്ചു പോകുന്ന പഠനങ്ങൾ പൊതുവെ കുറവാണ്. എങ്കിലും പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി കൃതിയെ വിലയിരുത്തുന്നവർ രാമചരിതകാവ്യത്തിനുള്ളിലെ കവിതയെ കൂടി ചിലപ്പോഴൊക്കെ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ട്.രാമചരിതത്തിലെ വൃത്തങ്ങളും കവിയുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കല്പനകളും കവിതയിലെ ഭക്തിയുമൊക്കെ രാമചരിതത്തിന്റെ സൗന്ദര്യതലം അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ വിഷയമാകുന്നുണ്ട്.

"കലിവിരുത്തം,കലിത്തുറൈ വിരുത്തം, ആചിരിയ വിരുത്തം എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെടുന്ന പതിനാറു വൃത്തങ്ങളാണ് രാമചരിതത്തിന്റെ രചനയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത്രയധികം പ്രാചീനവൃത്തങ്ങൾ

ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു പ്രാചീന കൃതിയും മലയാളത്തിലില്ല" (2012:53) എന്ന് നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

രാമചരിതകാരന്റെ പദഘടനാ പാടവത്തെ ഉള്ളൂർ അത്യധികം പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ട്. അന്യാദൃശമായ പദഘടനാപാടവമാണ് തന്നെ അത്യന്തം ആനന്ദപരവശനാക്കീട്ടുള്ളത് എന്ന് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു.(2015:188).രാമചരിതത്തിലെ ശബ്ദാർത്ഥമാധുര്യത്തെയും ഉള്ളൂർ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. അഭൗമമായ ശബ്ദാർത്ഥമാധുര്യം കരകവിഞ്ഞു കളിയാടുന്നതായി ഉള്ളൂർ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

രാമചരിതത്തിലെ അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളെ കെ.എം.ജോർജ്ജ് ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''ചില മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെ ,ഏതു ശ്ലോകത്തിലും അലങ്കാരം തിരുകി വയ്ക്കുക ഒരു അനുപേക്ഷണീയ കൃത്യമായി രാമചരിത കർത്താവു കരുതിയിരുന്നില്ല. അവിടെയും ഇവിടെയും ഉചിത സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചില അലങ്കാരങ്ങൾ സന്നിവേശിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് താനും (1998:164). ഉപമ,ലക്ഷിതോപമ, രൂപകം, അതിശയോക്തി തുടങ്ങിയ അലങ്കാരങ്ങൾ രാമചരിതത്തിൽ ധാരാളമുള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

രാമചരിതത്തിലെ കാവ്യാംശത്തെ മറ്റു പഠനങ്ങളോടൊപ്പം സൂചിപ്പിച്ചു പോകുന്ന പഠനങ്ങൾ ആണ് അധികവും ഉള്ളത്. എന്നാൽ രാമചരിതത്തിന്റെ ഭാഷ, കാലം, കർത്താവ് മുതലായ വിഷയാന്വേഷണങ്ങൾക്കപ്പുറം കടന്ന് മലയാളത്തിന്റെ പ്രഥമവും ഉത്തമവുമായ സാഹിത്യരചന എന്ന നിലയിൽ അതിനെ നിരീക്ഷിക്കാനും വിലയിരുത്താനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഠനം ഡോ.എൻ.ലീലാബായിയുടെ 'രാമചരിതപ്രഭാവം' ആകുന്നു. രാമചരിത ലാവണ്യത്തെ വാല്മീകി രാമായണത്തിലെയും കമ്പരാമായണത്തിലെയും രചനാ സൗഷ്ഠവങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്ത് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. രാമചരിതത്തിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം വിശകലനം ചെയ്ത് കൃതിയുടെ ലാവണ്യതലം കണ്ടെടുക്കുകയാണ് ഇവിടെ. ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം: "വാല്മീകി രാമായണത്തിലെയും കമ്പരാമായണത്തിലെയും അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രായേണ ,ചീരാമ കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അവയിലെ സാമ്യ കല്പനകളോടൊരു മാനസികൈക്യം ചീരാമ കവിക്കുണ്ട്. പ്രകൃതിയിലെ നിത്യ ദൃശ്യങ്ങളെയും വർണ്ണ്യ സന്ദർഭവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമുള്ള വസ്തുക്കളെയും ഉപമാനമായി സ്വീകരിക്കുന്ന വാല്മീകിയുടെയും കമ്പരുടെയും രീതി തന്നെയാണ് ചീരാമകവിയും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതു കൊണ്ട് രാമചരിതത്തിലെ അലങ്കാരങ്ങൾ ഒരിക്കലും കൃത്രിമമായോ ആർഭാടമായോ

അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല" (പു. 154). മറ്റൊരിടത്ത് ഗ്രന്ഥകാരി ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: "കവിയുടെ പ്രത്യേകമായ അഭിരുചി സംക്ഷേപണത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്.പല സർഗ്ഗങ്ങളും ഓരോ പാട്ടിൽ സംക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ, യുദ്ധവർണ്ണനാ സന്ദർഭങ്ങളെ ഭാവോജ്ജ്വലമായി പുനരാവിഷ്കരിക്കാനും കവി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂലകൃതിയിലെ യുദ്ധവർണ്ണനാ പ്രധാനങ്ങളായ 1372-ഓളം ശ്ലോകങ്ങളെ 443 പാട്ടുകളിൽ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുകയാണ്, ചീരാമകവി. ഇതിൽത്തന്നെ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധ വർണ്ണനയിലാണ് കവി കൂടുതൽ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ".

നിശ്ചല ദൃശ്യങ്ങളും, ദീർഘമായ സംവാദങ്ങളും, വിവരണാത്മകമായ വർണ്ണനകളുമാണ് കവി പരമാവധി സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദീർഘസംവാദങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾ കണ്ടെത്തി കഥയുടെ സ്വാഭാവികമായ വികാസത്തിന് അനിവാര്യമാം വിധത്തിലാണ് സംക്ഷേപണ പ്രക്രിയ രാമചരിതത്തിൽ ഇടം കൊള്ളുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, കഥയെ ഏകാഗ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തമായ വർണ്ണനാംശം മാത്രമേ ചീരാമകവി യുദ്ധപുനരാഖ്യാനത്തിന് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ. അടക്കം പൂണ്ട ലാവണ്യബോധം സ്വന്തം രചനയ്ക്ക് ഔചിതിയാകുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അവധായിയായിരുന്നെന്ന് ഈ ആഖ്യാനം വ്യക്തമാക്കുന്നു"(പു. 126). ഈ പഠനത്തിൽ പാഠത്തിനു നല്കുന്ന പ്രാധാന്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാഠബാഹ്യമായ വസ്തുതകളിൽ നിന്നകന്ന് പാഠത്തെ മാത്രം പിൻപറ്റി കൊണ്ട് സ്വാഭിപ്രായ രൂപീകരണം നടത്തുകയാണ് ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകാരി ചെയ്യുന്നത്. കവിയുടെ രചനാവൈഭവത്തെ കുറിച്ച് ലീലാബായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും കവിയുടെ വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളിലേക്ക് അവർ ഒരിക്കലും പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ആധുനികതയ്ക്കു ശേഷം വന്ന കർത്തൃത്വനിരാസവും പാഠത്തിനു നല്കുന്ന പ്രാധാന്യവുമെല്ലാം ഗ്രന്ഥകാരിയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

സമീപകാലത്ത് രാമചരിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് വന്ന വ്യത്യസ്തമായ വായനയാണ് ഡോ.കെ.എം. അനിലിന്റെ 'രാമചരിതത്തിലെ സ്ഥലനിർമ്മിതി' എന്ന ലേഖനം. തന്റെ ആശയ രൂപീകരണത്തിന് സഹായകമായ ഒരുപകരണം എന്ന നിലയിലാണ് രാമചരിതപാഠത്തെ അദ്ദേഹം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്. പാഠത്തിൽ ഊന്നിനില്ക്കുമ്പോഴും തന്റെ ആശയ രൂപീകരണത്തിന് സഹായകമായി വർത്തിക്കുന്ന മറ്റു പാഠങ്ങളെ സമർത്ഥമായി പഠനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സംഘ സാഹിത്യത്തിലെ തിണ സങ്കല്പവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി കൊണ്ട് രാമചരിതത്തിന്റെ ആഖ്യാന പരിസരത്തെ (സ്ഥലത്തെ) കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് അദ്ദേഹം നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. കുറിഞ്ഞിയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി നെയ്തൽവരെ നീളുന്നതാണ് രാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ യാത്ര എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും കൃത്യമായ സൂചനകളോട് കൂടിയ സ്ഥലം കടന്നു വരുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നു. ഇതിഹാസങ്ങൾ വരമൊഴിയായിത്തീരുന്നതോടെ സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റമാണിത് എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം (2016:31). രാമചരിതത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഡോ.കെ. എം.അനിലിന്റെ പഠനം സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവുമായ വസ്തുതകളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. വായനയുടെ മാറി വന്ന ഭാവുകത്വപരിസരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠനത്തിൽ ദർശിക്കാം.

വായനാഭിരുചികളുടെ പരിണാമം

കൃതിയുടെ ചരിത്ര ബന്ധത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വായന എങ്ങനെ ചരിത്രപരമായി മാറുന്നു എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഇവിടെ നടത്തുന്നത്. രാമചരിതം രചിക്കപ്പെട്ട കാലത്ത് അത് എന്തിനു വേണ്ടി രചിച്ചെന്നോ കൃതിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തായിരുന്നെന്നോ ഉള്ള വ്യക്തമായ ഉത്തരം നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. എങ്കിലും ഭക്തി കാവ്യ മായി ചില സമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ ഈ കൃതി പാരായണം ചെയ്തു വന്നിട്ടുള്ളതായി നമുക്ക് അറിവുണ്ട്. ലഭ്യമായ വളരെ കുറച്ച് അറിവുകൾ വച്ചു കൊണ്ട് അന്നത്തെ സാമൂഹിക ചുറ്റുപാട് രാമചരിതം പോലൊരു കൃതിയെ നിർമ്മിച്ചതെങ്ങനെ എന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ അപൂർവ്വമായെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള നിരന്തര യുദ്ധങ്ങൾ സാധാരണമായ കാലഘട്ടത്തിൽ ഭടജനങ്ങളുടെ യുദ്ധവീര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് രാമായണത്തിലെ യുദ്ധകാണ്ഡത്തെ പ്രമേയമാക്കി ഇത്തരമൊരു കാവ്യം രചിച്ചതെന്നാണ് ഒരു നിരീക്ഷണം. മറ്റൊരു കാഴ്ചപ്പാട് ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും ആര്യന്മാർ പുലർത്തി പോന്ന ആധിപത്യത്തോടുള്ള ചെറുത്തുനില്പാണ് പാട്ടു പ്രസ്ഥാനവും അതിന്റെ ഭാഗമായ ഈ കൃതിയും എന്നതാണ്.ഭക്തി സംവർദ്ധകോദ്ദേശ്യമായിരുന്നു രാമചരിത രചനയ്ക്കു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നത് എന്ന മറ്റൊരു നിരീക്ഷണവും ഉണ്ട്.

ആദ്യകാല പാട്ടുകൃതികളുടെയെല്ലാം പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നത് സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിഷ്കരണമായിരുന്നു എന്ന് ഈ നിരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. അക്കാലഘട്ടത്തിൽ കവിയേക്കാൾ

പ്രാധാന്യം കാവ്യത്തിനും അതിന്റെ പരിഷ്കരണപരമായ ലക്ഷ്യത്തിനും ആയിരുന്നു.അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കവി അവിടെ അപ്രധാനിയാകുന്നു. ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ജനങ്ങളിലേക്ക് കാവ്യം മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്നു. കാവ്യം സമൂഹത്തെ സ്വാധീനിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും കവിയെ കുറിച്ചാരും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. കവി അപ്രധാനമായിരുന്ന ഈ സാമൂഹിക സാഹചര്യമായിരുന്നു രാമചരിത രചനാ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാൽ തന്നെ രാമചരിത കർത്താവാരാണെന്നതിനു കൂടുതൽ സൂചനകൾ ഒന്നും തന്നെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല.

രാമചരിതത്തെ കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ മിക്കവയും നടക്കുന്നത് ആധുനികതയുടെ കാലത്താണ്. സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മിതിയും ഇക്കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. കർത്തൃ കേന്ദ്രീകൃതമായ സാഹിത്യ വിമർശനങ്ങൾ ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു.രാമചരിതപഠനങ്ങൾ കൃതിയുടെ കർത്താവിനെയും കാലത്തെയും അന്വേഷിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം സാഹിത്യ സങ്കല്പത്തിൽ വന്ന ചരിത്രപരമായ മാറ്റമാണ്. വ്യക്തികേന്ദ്രിതവും കർത്തൃ കേന്ദ്രീകൃതവുമായ സാമൂഹിക സാഹചര്യം കൃതിയുടെ കർത്താവിനെ അന്വേഷിച്ചു പോകുന്നതിനു പ്രേരകമായി വർത്തിച്ചു. കർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം കൃതിയെഴുതിയ കാലത്തെ കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിലേക്കും നയിച്ചു.രാമചരിതപഠനങ്ങളെല്ലാം പാഠത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുമാറി പാഠബാഹ്യമായ വസ്തുതകൾ ചികഞ്ഞു കണ്ടെത്തുന്നതിൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. യഥാർത്ഥമായ കർത്താവോ കാലമോ വെളിപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും ഊഹാപോഹങ്ങൾ കൊണ്ടു പഠിതാക്കൾ തൃപ്തിപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കർത്തൃത്വാന്വേഷണം ആധുനികതയുടെ ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങൾ കർത്താവിനെയും കാലത്തെയും അന്വേഷിച്ചു പോയത്.

രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ തമിഴോ മലയാളമോ എന്നുള്ളതായിരുന്നു രാമചരിതപഠനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെച്ച മറ്റൊരു ചർച്ച.മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ രാമചരിതത്തെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം.രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ മലയാളമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ ഈ ശ്രമം വിജയിക്കുന്നു. ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രാമചരിതം പോലൊരു കൃതിയെ ഭാഷയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ അതിലെ ഭാഷ മലയാളമാണെന്നും അത് കാവ്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടക്കമാണെന്നും സ്ഥാപിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി വായിക്കപ്പെട്ടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങൾ പ്രസക്തമാകുന്നത്. പാരമ്പര്യം ചികഞ്ഞു ചെല്ലുകയും അതിന്റെ മഹത്ത്വത്തെ കണ്ടെടുത്ത് പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആധുനികതയുടെ പ്രവണതയാണ്. പഴയതിനെ മഹത്വവൽക്കരിക്കുകയും പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു വഴി മലയാള ഭാഷയെ ശ്രേഷ്ഠവൽക്കരിക്കാനും അതുവഴി പുതിയ ദേശീയതാ ബോധം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാനുമാണ് അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും രാമചരിതപഠിതാക്കൾ ശ്രമിച്ചത്.

രാമചരിതത്തെ കുറിച്ച് ആദ്യം പറഞ്ഞു വെക്കുന്നത് യൂറോപ്യൻ മിഷണറിയായ ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടാണ്.മലയാളത്തിലെ നിരവധി കൃതികളെ കുറിച്ച് പഠിക്കുകയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം സാഹിത്യ പഠനങ്ങളുടെ ഭാഗമായല്ല രാമചരിതത്തെ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഭാഷാ പദങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നല്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന നിഘണ്ടുവിന്റെ ആമുഖത്തിലാണ്. സംസ്കൃതത്തിന്റെ കടന്നുവരവിനു മുമ്പും മലയാളഭാഷ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു .മലയാളത്തിനു സ്വന്തമായി ഒരു അസ്തിത്വമുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയും അത് രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയുമാണ് ഇതിലൂടെ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്.സാഹിത്യ പഠനത്തിനകത്തല്ലാതെ ഭാഷാ പഠനത്തിനകത്താണ് രാമചരിതപരാമർശം ആദ്യം വന്നത് എന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധേയമാണ്. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഭാഷാ പഠനത്തിൽ ഉള്ളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാ ചരിത്രപഠനം യൂറോപ്പിൽ തന്നെ ദേശീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനതയെ ഒരേ ദേശസങ്കല്പത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനുള്ള ശ്രമം ദേശീയതയുടെ ഭാഗമായി ഉണ്ടാകുന്നു .രാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ ദേശീയതാ ബോധം ജനങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടത് അനിവാര്യമായിരുന്നു. ഈ ദേശ/ ദേശീയതാ ബോധം ജനങ്ങളിലെത്തിച്ചത് ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പഠനങ്ങളിലൂടെയാണ്.ഈ മേഖലകളിലൂടെയുള്ള പഠനത്തിലൂടെ ദേശത്തിന്റെ പൊതുവായ ഘടകങ്ങളെ കണ്ടെത്തി അവയെ ചരിത്രത്തിന്റെ പരമാവധി ദൂരങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമവും ആധുനിക കാലത്ത് സജീവമായി. ഗുണ്ടർട്ട് മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന രാമചരിതത്തിന്റെ ഭാഷാപരമായ പഠനത്തിനു പിന്നിൽ ഇത്തരത്തിൽ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും ചരിത്രപരവുമായ ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

February, 2020 മലയാളപ്പച്ച
Volume 01 : No. 10 *malayala pachcha*

പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി രാമചരിതത്തെ വായിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ രാമചരിതപഠനങ്ങളിൽ കാണാനാകും. ഭാഷയിലെ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് രാമചരിതത്തെ കണ്ണി ചേർക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം തന്നെയാണ് ഇതും. ഭാഷാപരവും വിഷയ പരവുമായി നിരവധി സവിശേഷതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പാട്ടു പ്രസ്ഥാനം ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ മലയാള കവിത പുലർത്തി പോന്ന ഭാവുകത്വത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനവും ഒരു നിശ്ചിത ചരിത്ര ഘട്ടത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി രൂപപ്പെടുന്നവയാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട ഓരോ പ്രസ്ഥാനത്തിനും സാമൂഹികമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാര്യവും മറിച്ചല്ല. പ്രസ്ഥാന കാവ്യമായി രാമചരിതത്തെ കാണുക വഴി ചരിത്രപരമായി കൃതിയെ വായിച്ചെടുക്കുകയാണ് പഠിതാക്കൾ ചെയ്യുന്നത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആധുനിക യുക്തിക്കു വഴങ്ങുന്ന വിധത്തിൽ കൃതിയെ അവർ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നു .

രാമചരിതത്തിന്റെ ലാവണ്യ തലത്തെ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പഠനങ്ങൾ നന്നേ കുറവാണ്.കവിയേയും കാലത്തേയും അന്വേഷിക്കാതെ കൃതിയുടെ കാവ്യാംശത്തെ മാത്രം തേടുന്ന ഏതാനും അന്വേഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായത് ആധുനികതയ്ക്കു ശേഷമാണ്. കാവ്യ വിമർശനം ആധുനികതയുടെ പ്രവണതകളിൽ നിന്ന് മുക്തമാകാൻ തുടങ്ങിയതിനു തെളിവാണ് പാഠത്തിൽ ഊന്നി കൊണ്ടുള്ള രാമചരിതപഠനങ്ങൾ. പാഠത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കി കൊണ്ടുള്ള പഠനങ്ങൾ വരുന്നത് ഉത്തരാധുനികതയുടെ കാലത്താണ്.സാഹിത്യ വായനയിൽ കടന്നു വന്ന ഭാവുകത്വപരമായ പരിണാമം ഉത്തരാധുനിക കാലത്തു വന്ന പഠനങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. വായനയെ സംബന്ധിച്ച ഉത്തരാധുനിക ദർശനങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങൾ വന്നു തുടങ്ങി എന്നതിനു തെളിവാണ് 'രാമചരിതത്തിലെ സ്ഥലനിർമ്മിതി ' എന്ന ലേഖനം. ഏതെങ്കിലും ഒരു പാഠത്തിൽ മാത്രം ഊന്നി കൊണ്ടുള്ള വായനയെ ഈ പഠനം പൊളിച്ചെഴുതുന്നുണ്ട്. കാലാനുസൃതമായ മാറ്റം വായനയിൽ കടന്നു വരുന്നതുവഴി സാഹിത്യ പഠനം ചരിത്രപരമായി മാറുന്നു.

കാവ്യ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി രാമചരിതത്തെ വായിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് രാമചരിതപഠനങ്ങളിൽ പൊതുവെ കാണുന്നത്.''ഓരോ ചരിത്ര വേളകളിലും പുനർവായിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രാത്മകത പുതുതായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്.പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ

ഉന്നയിക്കുന്ന പാഠമോ പാഠാന്തരമോ ആയി ഗതി മാറുന്നിടത്താണ് പദ്യത്തിലെ 'താൽക്കാലികത' മറ്റൊരു കാലത്തിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.'' (2017:83) എന്ന പി.എസ്. രാധാകൃഷ്ണന്റെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്.സാമൂഹികമായി കടന്നു വന്ന പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ രാമചരിത പഠനങ്ങളിൽ വീക്ഷണപരമായ മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ വീക്ഷണപര മായ മാറ്റങ്ങളെ കാലാനുസൃതമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അതതു കാലത്തെ പഠിതാവിന്റെ ധാരണയിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന വർഗ-വംശ- ലിംഗ സംബന്ധിയായ സങ്കല്പങ്ങളാണ്.ഇത്തരം സങ്കല്പങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് നിലവിലെ സാമൂഹികാന്തരീക്ഷമായതിനാൽ അതിനെ കൂടി പരിഗണിച്ചു കൊണ്ടു വേണം ഏതൊരു കൃതിയേയും സമീപിക്കുവാൻ. ഏതൊരു പാഠവും പഠനവും ചരിത്രാത്മകമാണെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, കേരള ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ.ഒന്നാം ഭാഗം, കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, 1957.

ഉള്ളൂർ, എസ്., പരമേശ്വരയ്യർ, കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം. വാല്യം 1, തിരുവനന്തപു രം: കേരള സർവ്വകലാശാല, 2015.

എഴുത്തച്ഛൻ, കെ.എൻ., രാമചരിതത്തിലെ കവിത, ഏഴിലാമ്പാല . തൃശ്ശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്, 1968.

കൃഷ്ണൻ നായർ, പി.വി., രാമചരിതം ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം. കോട്ടയം: നാഷനൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, 1973.

കൃഷ്ണൻ നായർ, പി.വി.,രാമചരിതം വ്യാഖ്യാനം. തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദ മി, 1979.

കൃഷ്ണ പിഷാരടി, എ., മലയാള ഭാഷയും സാഹിത്യവും (ഒരു നിരൂപണം). തിരുവന ന്തപുരം: മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി, 1927.

ഗോദവർമ്മ ,കെ., കേരള ഭാഷാ വിജ്ഞാനീയം.തിരുവനന്തപുരം: കേരള സർവ്വകലാശാല, 1971.

ഗോപിനാഥപിള്ള, എൻ.ആർ., രാമചരിതവും പ്രാചീന മലയാളവും.കോട്ടയം: നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ,1972.

ഗോവിന്ദപിള്ള, പി., മലയാള ഭാഷാ ചരിത്രം. വാല്യം 1, തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ,1851.

അനിൽ ,കെ.എം.,രാമചരിതത്തിലെ സ്ഥല നിർമ്മിതി,പാന്ഥരും വഴിയമ്പലങ്ങളും. കോഴിക്കോട്: പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2016.

ചന്ദ്രശേഖര വാരിയർ, എം.എസ്., കൊടുന്തമിഴും ഇരാമചരിതവും, ഭാഷയും സാഹിത്യവും മലയാളപ്പിറവിക്കു മുമ്പ് .കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹക രണ സംഘം, 1969.

ചുമ്മാർ, ടി.എം., പദ്യസാഹിത്യ ചരിത്രം, കോട്ടയം: നാഷനൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, 1941.

ജോർജ്ജ്, കെ.എം.,രാമചരിതവും പ്രാചീന മലയാള പഠനവും (Ramacharitham and the study of early Malayalam), ന്യൂഡൽഹി: സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1956.

ജോർജ്ജ്, കെ.എം., സമ്പാ.സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ.കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, 2008.

നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, രാമചരിതപഠനത്തിന് ഒരാമുഖം.തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 2012.

നാരായണപ്പണിക്കർ, ആർ., കേരള ഭാഷാ സാഹിത്യ ചരിത്രം. വാല്യം 1, തിരുവനന്തപുരം: പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ,1928.

പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ ,രാമചരിതം, തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രബന്ധങ്ങൾ. തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 2010.

പോക്കർ ,പി.കെ., ആധുനികോത്തരതയുടെ കേരളീയ പരിസരം.കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, 2000.

രാജശേഖരൻ,എസ്., പാട്ടു പ്രസ്ഥാനം പ്രതിരോധവും സമന്വയവും. തിരുവനന്തപുരം: സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണ വകുപ്പ് ,2005.

രാധാകൃഷ്ണൻ ,പി.എസ്., എതിർ ദിശകൾ. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2017.

ലീലാബായി, എൻ.,രാമചരിതപ്രഭാവം.തിരുവനന്തപുരം: സൈൻ ബുക്സ്, 2012

ലീലാവതി, എം., മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം.തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 2011.

സുനിൽ, പി., ഇളയിടം, ദമിതം ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ അബോധം. തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2009.

ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ട്, മലയാളം - ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു.കോട്ടയം: സാഹിത്യ പ്രവർത്തകസഹകരണ സംഘം, 1962.

simpleakkara@gmail.com